

Idem enim contingit, & simul esse, modo vniuersalium sit: sicuti homo profecto esse possit & albus & niger, & singularium, fuerit sanè idem (non simul) & albus, & niger, tamen si album nigro contrarium sit. Verùm contrariorum quædam secundum accidens quibusdam insunt, vt ea quæ nunc dicta sunt, ac alia multa: quædam impossibile est, quorum est corruptibile, & incorruptibile. Nihil enim secundum accidens corruptibile est. Accidens namque contingit non esse. Corruptibile verò eorum est, quæ necessarîo insunt iis, quibus insunt: aut vnum & idem corruptibile & incorruptibile erit, si contingit non inesse ei corruptibile. Aut substantiam igitur, aut in substantia cuique corruptibilem, necesse est corruptibile esse. Eadem autem ratio & de incorruptibili est. Eorum enim ambo sunt, quæ necessarîo insunt. Prout igitur & secundum quod primum hoc quidem corruptibile, corruptibile, illud verò incorruptibile, oppositionem habent: quare necesse est, genere diuersa esse. Manifestum itaque est, quod non contingit tales species esse, quales quidam aiunt. Erit namque & hic quidem corruptibilis, ille verò incorruptibilis, quantum species eadem specie cum particularibus esse dicantur, & non æquiuocæ: quæ verò genere diuersa sunt, plus distant, quam quæ specie.

ARISTOTELIS

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΩΝ

LIBER XI.

CAPVT I.

QUOD itaque sapientia scientia quædam circa principia est, patet ex primis, in quibus ad ea, quæ ab aliis de principiis dicta fuerunt, dubitatum est. Ambigat autem quispiam, verum ipsam sapientiam par sit vnam esse scientiam, an plures. Si enim vnam, vna certè semper contrariorum est. At principia contraria non sunt. Quod si non vnam, quales has ponere oportet. Item demonstratua principia speculari, vtrum vnus est, an plurius? Nam si vnus, cur huius magis, quam cuiuscunque. Quod si plurius, quales has ponere oportet? Præterea, vtrum omnium substantiarum, an non? Nam si non omnium, difficile erit qualiumquam sit reddere? Si autem omnium vna, incertum est, quonam modo contingit plurius eandem scientiam esse. Præterea, vtrum circa substantias solum, an etiam circa accidentia.

A τὸ γὰρ αὐτὸ ἐνδέχεται ἕνι καὶ ἄμφο, ἢ ἀνὴ ἢ ἄμφο, ἢ ἄλλου, ὡς περὶ τὸ ἀνθρώπου εἶναι αὐτὸ καὶ λευκὸς καὶ μέλας, καὶ τὴν καὶ εἰσέσσει. εἴη γὰρ αὐτὸ μὴ ἄμφο ὁ αὐτὸς λευκὸς καὶ μέλας, καὶ τὴν καὶ εἰσέσσει. εἴη γὰρ αὐτὸ μὴ ἄμφο ὁ αὐτὸς λευκὸς καὶ μέλας, καὶ οἱ ἐναντίον τὸ λευκὸν τῷ μέλανι, ἀλλὰ τὴν ἐναντίων, τὰ μὲν καὶ συμβεβηκὸς ὑπαρξέαι ἐπίοις, ὅτι καὶ τὴν εἰρημύρια καὶ ἄλλα πολλά. τὰ δὲ εἰδιώματα, ὅτι καὶ τὸ φθαρτὸν καὶ τὸ ἀφθαρτὸν. οὐδὲν γὰρ ὅτι φθαρτὸν καὶ συμβεβηκὸς. τὸ μὲν γὰρ συμβεβηκὸς ἐνδέχεται μὴ ὑπαρξέαι τὸ δὲ φθαρτὸν τὴν ἐξ ἀνάγκης ὑπαρξέαι ἔστιν οἷς ὑπαρξέαι ἢ ἔστι τῶν τὸ ἐν φθαρτὸν καὶ ἀφθαρτὸν, εἰ ἐνδέχεται αὐτὸ μὴ ὑπαρξέαι τὸ φθαρτὸν. ἢ τὴν οἰσίαν ἀφ᾽ οὗ ἐν τῇ οἰσίαν ἀνάγκη ὑπαρξέαι τὸ φθαρτὸν ἐκείσε τὸ φθαρτὸν. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ τὸ ἀφθαρτὸν. τὴν γὰρ ἐξ ἀνάγκης ὑπαρξέαι ἀμφοῦ ἢ ἀφ᾽ αὐτὸ φερόντων, τὸ μὲν φθαρτὸν τὸ δὲ ἀφθαρτὸν ἐξ ἀπὸθεσιν ὡς ἐπὶ ἄλλου γῆρας ἔτερε ἔστι, φανερόν τίνων ὅτι ἐκ ἐνδέχεται εἶναι εἰδη τοιαῦτα οἷα λέγουσιν οἱ ἐσται γὰρ ἀνθρώπου, ὁ μὲν φθαρτὸς, ὁ δὲ ἀφθαρτὸς. καὶ οἱ τῶν εἰδῶν τῶν τῶν λέγει τὴν τὰ εἰδη τοῖς ποσὶ καὶ οὐχ ὁμοῦντα. τὰ δὲ γῆρας ἔτερε, πλείον διέσκειν ἢ τὰ εἰδη.

ΔΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

τὴν μετὰ τὰ φυσικά

τὸ Κ.

Κεφάλαιον α.

ΤΙ μὴ σοφία περὶ ἀρχαί ὀψιμή μιν τίς ἐστὶ, δηλον ἐκ τῆν φερότων ἐν οἷς διηπόρησεν περὶ τὰ ὑπο τῆν ἄλλων εἰρημύρια περὶ τῆν ἀρχῶν. Διορησθε δὲ αὐτὸς, πόττερον μίαν ὑπολαβεῖν εἶναι δὲ τῶν σοφίαν ὀψιμήν, ἢ πολλὰς. εἰ μὲν γὰρ μία, μία βῆν ἀεὶ τῆν ἐναντίων. ἀν δὲ ἀρχαί ἐν ἐναντίω, εἰ δὲ μὴ μία, ποίας δὲ θείων ταύτας, ἐπὶ τὰς ἀποδεικτικὰς ἀρχαί, ἀποδεικτικῶν, μίας ἢ πλείονων, εἰ μὲν γὰρ μίας, τί μᾶλλον ταύτας, ἢ ὅποιασδὲν; εἰ δὲ πλείονων, ποίας δὲ ταύτας θείων; ἐπὶ πόττερον πασῶν τῆν οὐσίων, ἢ οὐ. εἰ μὲν γὰρ μὴ πασῶν, ποίων ἡλεπὸν ἀποδεικτικῶν. εἰ δὲ πασῶν μία, ἀδύλον πὼς ἐνδέχεται πλείονων τῶν αὐτῶν ὀψιμήν. ἐπὶ πόττερον περὶ τὰς οὐσίας μόνον, ἢ καὶ τὰ συμβεβηκίτα. εἰ γὰρ περὶ